

Коваль Петро Петрович

Народився 27 листопада 1984 року. Його дитинство не можна було назвати радісним і безтурботним. Після народження сина, мама тяжко хворіла та змушена була віддати Петра в дитячий будинок. До двох років виховувався в дитячому будинку, а потім разом з мамою проживали в м. Коростишеві. У будинку, якому проживав Петро з мамою сталася пожежа і родина втратила житло. Так як мама працювала в ДОЗі, їм дали кімнату в гуртожитку. Жінка була інвалідом, і ще мала меншого сина Євгенія. Мама померла рано, Петро взяв під опіку меншого брата у 18 років.

Після закінчення 9 класів Коростишівської середньої школи І – ІІІ ступенів №3, хлопець вступив до Коростишівського професійно – технічного училища. Закінчивши навчальний заклад, Петро змушений був піти працювати на каменеобробне підприємство, щоб утримувати меншого брата.

З майбутньою дружиною познайомився відзначаючи день народження. За словами дружини, був маленький, худенький, сором'язливий. Бабуся сербка, дідусь українець, тому Петро мав цікаву зовнішність – кароокий, чорнявий з довгими віями. Побачивши такі очі, Ірина не хотіла втратити їх більше.

Одружилися в 2009 році, а в 2010 році з'явився син Богдан.

Разом із сім'єю переїхав до столиці. Працював в КП "Керуюча компанія з обслуговування житлового фонду Деснянського району міста Києва» ЖЕД -316, слюсарем – сантехніком, де пропрацював 10 років. Гарні відгуки про роботу Петра були від мешканців будинків, де довелося виконувати ремонтні роботи. Він знав кожну квартиру, так любив свою роботу, в будь - яку годину йшов на допомогу. На місці роботи є дошка пошани, де є портрет Петра.

Одного разу, ремонтувавши велосипед сину, згадав, що потрібно відвідати військкомат. Того ж дня Петра не відпустили додому, а відразу забрали на навчання. Дружина просила Петра сфотографуватися з сином напам'ять, але він запевняв, що повернеться...

Служив в 21 Окремій президентській бригаді імені Гетьмана Богдана Хмельницького. Був снайпером на Донецькому напрямку. 25 грудня перестав виходити на зв'язок. Сподівався отримати відпустку, запевнив командир. Але, нажаль, завдання виявилось останнім. Петро на службі хворів, дружина просила його піти лікуватися, але своїх хлопців він кидати не хотів. Також хлопцями опікувався Юрій Міський, вони казали це наш батя, а позивний у нього був Тамада. У Петра також був позивний Маріо.

Обіцяв Петро і батькам Ірини, що приїде в гості, але не судилося. Мама Ірини казала, бач як ти приїхав у гості, не так ми тебе чекали, на похованні захисника.

25 грудня перестав виходити на зв'язок. До лютого вважався безвісти зниклим. Ірина не могла знайти собі місця, не знаючи, де її чоловік. Але в січні на день народження зателефонував побратим Петра і розповів, що був приліт і Петро загинув разом із 6 побратимами.

У пошуках, дружині допомагали куми – Світлана Соколовська – Качанюк. Петро в них працював на каменеобробному підприємстві. Дружина з сином їздили до Дніпра на впізнання тіла, також здавали тест ДНК. Лише в квітні були результати ДНК, а 13 травня 2024 року поховали Петра на міському кладовищі в місті Коростишів.

Загинув 25 грудня 2023 року, потрапивши під ворожий вогонь, при виконанні завдань по недопущенню просування противника поблизу н.п. Веселе Донецької області.

КОВАЛЬ Петро Петрович

27.11.1984 - 25.12.2023

Наш Герой - співробітник ЖЕД-316.
За наш спокій, за мир в Україні
Петро заплатив найдорожчою ціною -
своїм життям, поблизу н.п. Веселе
Донецької області. Хоробрий Воїн
захищав не тільки Україну,
а й кожного з нас, нашу свободу
та НЕЗАЛЕЖНІСТЬ.

Вони за нас на небі!
За них ми на землі!

